

79. Efendimizin Yaşantısı

Bütün peygamberler gibi Resul-i Ekrem (sav) de konumunun farkındadır. Farkındadır; ama vazife yeri olan dünya pek müthiştir. İçinde yaşadığı toplumda ahlâk öyle bozulmuş, çirkin huylar öyle

Peygamberin gönderiliş gayesi, insanın yaratılış gayesiyle aynı noktada birleşir. O da Allah'a kul olma çizgisidir. Cenâb-ı Hakk, Kur'ân-ı Kerîm'de: "Ben cinleri ve insanları ancak Bana kulluk etsinler diye yarattım" (Zâriyât, 51/56) buyurarak bu hususa işaret etmektedir.

Demek oluyor ki, bizim esas yaratılış gayemiz Allah (cc)'ı bilip tanımak ve O'na layıkıyla kul olmaktır. Yoksa, yeme-içme, mal ve mülk kazanma veya dünya buudlu ev-bark sahibi olma değildir. Gerçi bunlar da bizim için fitrî ihtiyaçlardır. Ancak yaratılışımızın gayesi değildir. İşte peygamberler bize, bu sırlı yolu göstermek için gelmişlerdir. Ayette: "Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona; 'Benden başka ilâh yoktur; o halde Bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım" (Enbiya, 21/25) denilerek bu hususa işaret edilmiştir.

Ubudiyet ve Kulluğu ile Efendimiz

Hele ibadeti, hele ibadeti! O'nun ibadetine bakan insan, hayatında başka hiçbir iş yapmamış da hep ibadet etmiş zannederdi. Evet, O kulluğunda bu kadar derindi. Zaten bütün güzelliğlerde de öyle değil miydi?

Namazında kulluğunu öylesine derin bir şekilde temsil ediyordu ki neredeyse ürperip ağlamadığı namaz yok gibiydi. Başka hiçbir zevk, O'na namazın verdiği zevki vermezdi. Bu yüzdendir ki, bir gün şöyle buyurmuştur: "Bana, (dünyanızdan) koku ve kadın sevdireldi. Gözümün nuru ise namazdır."

Bizden birine, en çok sevdiğimiz insanlardan birinin geldiğinin müjdesi gelse nasıl sevinir, nasıl kendimizden geçsek; Allah Resûlü de, namaza duracağı zaman bizim bu sevinçten duyduğumuz coşkunluğun yüzlerce kat fazlasını

yaşıyordu. Efendimiz şöyle buyurmaktadır: "Allah her nebîye bir arzu, istek ve şehvet vermiştir. Bana gelince, benim şehvetim gece namaz kılmaktadır."

Hız. Âişe Validemiz (ra) anlatıyor: "Bir gece uyan-
dığım da, Allah Resulünü yanımda göremedim. Aklıma, diğer hanımlarından birinin yanına gitmiş olabileceği ihtimali geldi. El yordamıyla etrafı yokladım; elim ayağına dokundu. O sırada Allah Resulü'nün namaz kılmakta olduğunu anladım başı secdedeydi. Kulak verdim, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve şöyle yakarıyordu: "Allah'ım! Senin gazabından Senin rızana sığınırım. İnkâbından affına sığınırım. Allah'ım! Başka değil, Senden yine Sana sığınırım. (Celâlınden cemâline, gazabından rahmetine, azamet ve heybetinden, şefkat ve re'fetine sığınırım.) Zatını sena ettiğin ölçüde, Sen'i sena etmekten âciz olduğumu itiraf ederim."

O, ömrünü kullukla geçirmişti. Namaz O'nun en sevdiği gözdeseydi. Gece gündüz namaz kıldı, hep öyle yaşadı. Zaten "Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz." sözünü de O buyurmamış mıydı? Ve her fânî gibi o da ölecekti. Ama O, namaz diyerek yaşamıştı ve namaz diyerek hayata veda etmişti...

O'nun ibadeti bir bütünlük arz ediyordu. Namazı en mükemmel şekilde eda ederken, orucu da ihmal etmiyordu. Haftanın bir-iki gününü mutlaka oruçlu geçirirdi; öyle ki bazen uzun süre aralıksız oruç tuttuğunda, sanki hiç iftar etmiyormuş zannedilirdi.

Efendimiz, ibadetlerin hepsini en güzel ve en derin şekilde yerine getiriyor; ama aynı zamanda diğer vazifelerinden de geri kalmıyordu. Bir baba, eş, aile reisi ve arkadaş olarak da kusursuz bir hayat sürüyordu. Zaten Efendimizin (sav) farkı da buydu. Bizim için önemli olan, hayatın her alanında başarılı olurken bunları da ibadete dönüştürebilmektir (Meselâ okulda başarılı olup örnek bir insan olarak yaşamak). Hayatımızın her anında iyi bir insan olabilmek için olaylara ibadet penceresinden bakmalıyız.

Efendimizin Kulluğunda gördüğümüz diğer bir önemli husus, ibadetlerini sürekli olarak yapmasıdır. Yani biz de az da olsa devamlılık göstermeliyiz (Meselâ ayda bir defa 500 sayfa okumaktansa, her gün 5 sayfa Kur'an veya kitap okumak daha hayırlıdır). Çünkü Efendimizin buyurduğu gibi, az da olsa devamlı yapılan ameller daha hayırlıdır. Bu konuda en önemli ibadetlerden biri de namazdır. Namaz bize hem Allah'ı hem de kulluk vazifemizi günde beş defa sürekli hatırlatır.

Efendimizin Affediciliği

Hayber fethinden sonra bir kadın, kızarttığı koyuna zehir koyarak Allah Resûlü'nü yemeğe davet etti. Sofrada bulunanlardan Bîşr ismindeki sahabe, lokmayı ağzına koyar koymaz vefat etti. Böylece kadının çok tesirli bir zehirle Allah Resûlü'nü öldürmek istediği anlaşıldı. Bu olayın mucize yönü şu anki konumuz değildir. Allah Resûlü, lokmayı ağzına götürürken koyunun zehirli olduğunun kendisine haber verilmesi üzerine yemek kaldırıldı ve kadın huzura getirildi. Kadın şöyle dedi:

“Eğer sen gerçekten Allah'ın gönderdiği bir peygambersen, bu zehir sana tesir etmeyecektir. Yok eğer peygamber değilsen, insanlığı senden kurtarmak istedim.”

Bunun üzerine sahabiler, kadının hemen öldürülmesini talep etti. Ancak Allah Resûlü, kendi adına onu affetti.

Taif ve Efendimizin Şefkat ve Merhameti

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Tebliğ maksadıyla evlâtlığı Zeyd'i yanına alarak Taife gitmişti. Orada on gün kadar kaldı ve puta tapan halkı Allah Teâlâ'nın varlığına ve birliğine iman etmeye davet etti. Ancak bütün görüşmelerin sonunda O'na yardım etmeye gönüllü tek bir kişi dahi çıkmadı.

Taifliler, gençlerinin Müslüman olmasından endişe ederek Peygamberimiz'in teklifini reddettiler ve: “Bizim yurdumuzdan çık, nereye gidersen git!” dediler. Dahası, O'nunla alay

ettiler ve halkın ayaktakımını O'nun geçeceği yolun iki tarafına dizdiler. Bu terbiyesiz kişiler, Resûlullah aralarından geçerken taş atarak O'nu yaraladılar. Bu sırada Hazreti Zeyd, büyük bir fedakârlıkla Efendimizi korumaya çalışıyor, atılan taşlara kendi bedenini siper ediyordu. Buna rağmen Nebîler Nebîsi'nin mübarek ayakkabıları kanlar içinde kalmış, Hazreti Zeyd'in başı ise yaralanmıştı.

Binbir güçlüklerle, Mekkeli Utbe ve Şeybenin başına sığındılar. Allah Resûlü, kendisinden önce Hazreti Zeyd'in yarasıyla ilgilendi. Bahçedeki bir asmanın gölgesine oturup biraz dinlendikten sonra iki rekât namaz kıldı ve ellerini semaya kaldırarak Yüce Allah'a dua etti:

“Her şey Senin rızan içindir ve bütün güç, kuvvet Sen'in elindedir!”

Efendimiz ve Hazreti Zeyd, bu tehlikeli bölgeyi kısa bir süre sonra terk ettiler. Nazik yüreği çok incinmiş olan Nebîler Nebîsi, dalgın bir hâlde Mekke'ye doğru ilerliyordu. Seâlib denilen yere geldiğinde ancak kendine gelebiliyordu. Başını kaldırdığında, bir bulutun kendisini gölgelemekte olduğunu fark etti. Kısa bir süre sonra Cebrail Aleyhisselâm'ı gördü. Hazreti Cebrail, Efendimize şöyle seslendi: “Allah, kavminin sana söylediklerini işitti. Onlar hakkında dilediğini emretmen için sana dağlar meleğini gönderdi.”

Bu sırada dağlar meleği Efendimizi selâmladı ve Mekke'nin iki tarafında bulunan dağları göstererek şöyle dedi: “Ya Muhammed! Ben dağlar meleğiyim! Şimdi ne dilersen dile. İstersen şu iki dağı hemen Taif'in üzerine kapatıvereyim.”

Allah Resûlü'nün verdiği cevap, sabrın; kendisine hakaret edip yalanlayanlara gösterdiği şefkat ve merhametin son haddini ifade ediyordu: “Hayır! Ben onların helâk olmalarını istemem. Allah'ın, onların soylarından yalnız Allah'a ibadet edecek ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayacak kimseler çıkarmasını dilerim.”

Efendimizin Tevazusu

Allah Resûlü, mahviyet ve tevazuda; bir yanda fetanetinin, diğer yanda Tebliğinin ayrı bir buudu olarak yıldız gibi parlamaktadır. O,

herkes tarafından tanınıp kabul edildikçe mahviyeti daha da derinleşmiştir. Tevazu ve mahviyet âdeta O'nunla beraber doğmuş gibiydi...

Ömrünün sonuna kadar da gelişerek devam etti. Bir gün bir melek gelip sordu: "Kul peygamber mi, melik peygamber mi olmak istersin?"

Cibril (Aleyhisselâm) kulağına fısıldadı:

"Rabbine karşı mütevazı ol!"

Bunun üzerine Allah Resûlü cevap verdi:

"Bir gün aç yatıp tazarru eden, diğer gün tok olup şükreden bir kul peygamber olmak isterim."

O, her zaman kendisini insanlardan bir insan olarak görmüş ve hiçbir zaman kendini onlardan ayrı tutmamıştır. Yine bir gün karşısında titreyen adama baktı ve şöyle buyurdu: "Kardeşim, titreme! Ben de senin gibi kuru ekmek yiyen bir kadının çocuğuyum..."

Evet, birer Müslüman olarak bizler de Efendimizi örnek almalıyız. Dünyevî makam ve mevkiler, mal ve mülkler insanı şımartmamalı ve ona kendini unutturmamalıdır. İnsanın üzerine tevdi edilen mükellefiyetin keyfiyeti onu başka bir varlık hâline getirmez. Dolayısıyla insan, her zaman ve zeminde kendisini insanlardan bir insan olarak kabul etmelidir. Hiçbir şart ve durumda kendini onlardan üstün görmemelidir.

Kâinatın Efendisi Mekke'ye muzaffer bir komutan olarak girerken de, oradan çıkmaya zorlandığı andaki tevazu ve mahviyeti devam ediyordu. Başını o kadar eğmişti ki, Arş'a değen o mübarek baş, semerin kaşına dokunacak kadar eğilmişti... Hz. Âişe Validemizden rivayet edilen bir hadis bize şunları anlatır: "Allah Resulü, evinde herhangi bir insan gibi davranırdı. Kendi elbisesini yamar, ayakkabılarını tamir eder ve ev işlerinde hanımlarına yardımda bulunurdu." Bunları yaptığı sırada, adı cihanın pek çok yanında anılıyor; herkes O'ndan ve getirdiği dinden bahsediyordu. Efendimiz, zamanını öyle ayarlamıştı ki, bu kadar mühim sorumlulukları arasında bu gibi işlere de fırsat bulabiliyordu. O, her güzel hasletin zirvesine taht kurmuştu.

Tevazu zillet olmadığı gibi, kibirde vakar değildir. Tevazu ve kibirle alâkalı olarak Kâinatın

Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: "Allah için bir derece tevazu eden kimseyi Allah Teâlâ da bir derece yükseltir; tâ ki onu Firdevs Cennetinin en yüksek yerine çıkarır. Allah'a karşı bir derece kibir gösteren kimseyi ise Allah Teâlâ alçaltır; tâ ki onu cehennemin en alçak derecesine indirir."